

moet ook
stellen.
n stel van
kerkeering

loopen, om
hoogst be-
aan, en zal
ods Woord,
n de Gere-
de degelijke
port stelling
men; en zoo
openbaren,

l spoedig de
het te split-
t, haast, en
al tevreden
asse afkomt.
n minder in,
erplijft zijn
te vergade-
ezen termijn

numi, geen

ich dan ook
stellen reeds
in, elk
ijken arbeid,
het register
nize nadere

vorden, zoo
n, om van
prake 'bren-
rapport te
hoofdstuk-
paragrafen.
de §§ in
ijk gewest.
ikken, zullen
houden.

lio is ons te

ging.

boom is in
n kerkelijke
en.
pt-adres, en
ud:

hare afkeu-
ma Het Kerk-
wijzen, die
open van de
doelende)
de van refor-
inzonder-
lijnk aange-
heden, het
eref. Kerken,
lijdeling van
rd en gefor-
ter zijde ge-
orden en ge-
ende zullen
lijnecht in
vereeniging;
en:
uiging dat de
n, een werk
almatig naar
Bijbel; de
tebeschouwin-
Ned. Geref.

g. Synode te
geni.
g. Synode te
uitdrukkelijk

id is, zich op
heide groepen,
n, haar eigene
ngende Kerk-
ening men,
gen dus deze,
rk-en Rechts-
gelaten, veel

Deputaten, uit
kerkelijke taal
engen met de
Gode Woord,
de Dordtsche
utaten maken
rekenen na
ke door deen
open niet in

cept-Regeling
des Woords
kijkt; wijl zij:
opdracht der
en het kerke-
Woords eene
opdracht is
tetten van de
raiteit", maar
der bepaling-
oeding en van
het ver-
rijke Universi-
getregeld en
alzonderlijke
Syn. art. 15.
niet de Ker-
ken haar en
chten sprake.
bl. 60; Acta
19.

loet, gansche-
Vereniging:
richting voor
thans wat de
nd. C. G. Sy-
N. G. Sy-

rover verhan-
dagklaar, dat
School is te
e Kerken uit-
stuurd wordt,
zeggenschap
voldoende in
ming. In deze
open desbe-
graven Con-
weder opge-
School wordt
Theol. oplei-
vengenoemde

Theol. Fac. Zij wordt dus metterdaad veran-
derd in een onderdeel van eene School eener
Vereeniging, die als zoodanig zelfstandig is en
blijft en buiten de Geref. Kerken staat. En
alzo wordt de "eigene inrichting" der Ker-
ken metterdaad afgeschaft en prijsgegeven.
Dit kan niet anders dan smart en onrust
wekken in de Kerken A, en zal ook aan vele
Kerken B ongewenscht en onrechtvaardig voor-
komen.

En dit is nog slechts eene "voorloopige
regeling"; zie de Concept-Regeling, bl. 1, be-
neden. Deputaten stellen een mogelijke latere
"toetsing", waarvan dus ook afschaffing het
gevolg kan zijn, van het bedoelde besluit der
Leeuwarder Synode in uitzicht!

Voorts doe de Synode al het mogelijke om het
geschikte vertrouwen te herstellen, en om dit be-
ding en daarin de volle vrijheid der Kerken in
zake de opleiding harer herders en leeraars, in
veiligheid te stellen. Omdat de vereeniging moge
bestendig worden, en de Geref. Kerken mogen
bleven in waarheid en liefde, om Christus onzes
Ivigen Zaligmakers wille, in de gemeenschap des
Heiligen Geestes, tot verheerlijking van God.

Met de bede, dat de Heere u leide en steun
bij al uw gewichtvol werk voor Zijne Gemeente,
Eerwaard Broeders,

.....

Over den inhoud van dit adres laten we
ons voorslaan niet uit; maar formeel rijzen
bij ons twee bezwaren.

De eerste draagt een eenigszins persoon-
lijk karakter.

Ook de heer Lindeboom is geroepen,
om als Docent der Theol. School de Synode
in de kwaliteit van adviseerend lid bij te
wonen.

Nu is een Synode een vergadering, d. w.
z. niet een commissie van stemopneming,
waarin men uitsluitend aankomt, om te
constateeren, hoe de kerkeraden gestemd
hebben, maar een vergadering waarin men
bijkomst, om te hooren en te weder-
hooren, om voor het aangezichte Gods te
overleggen, te wilken en te wegen, en eerst
daarna zijn oordeel te vormen, althans tot
definitieve beslissing te brengen.

Wie nu op de Synode komt, na zich
reeds vóór in zoo definitieve zin te heb-
ben uitgelaten, verklaart hierna óf, dat
hij niet aan discussie hecht, en met een
vooral reeds genomen besluit opkomt, óf
wel hij loopt gevaar zijn eens zoo beslist
en kras uitgesproken oordeel te moeten
wijgen.

Dit laatste nu doet men niet licht.
Zoo bindt men zich dus. Men is on-
vrij. En dit drukt de beradslagen.

Maar van ernstiger aard is onze tweede
bedenking.

Een Synode is geen bestuurscollege, geen
kerkelijke overheid, maar een vergadering
der kerken.

De kerken kunnen dus uiteraard niet bij
de kerken petitionneeren, maar treden in
de Synode als het subject, d. i. als de
beslissende en handelende personen op.

Die kerken zijn daartoe in organisch ver-
band met elkaar gezet, en hebben in de
classes en de particuliere synoden haar
normale organen.

Een adresbeweging daarentegen gaat dit
organisch verband voorbij, ignoreert het,
en mist het, om er de mechanische
actie van enkele kerkeraden of ook van
enkele personen voor in de plaats te stellen.
Men heeft dan ook in onze betere tijden
aan zulk een petitionnement nooit gedacht.
Er is geen sprake van geweest.

En opgekomen is dit bedrijf eerst onder
het Collegiale régime van het Hervormd
Genootschap.

Daar had men een Synode als Overheid,
bekleed "met de hoogste wetgevende,
rechtsprekende en besturende macht", en
daar was een petitionnement dus op zijn
plaats.

Maar niet onder ons.

Niet op Gereformerd kerkelijk erf.

En ook al kon het hier nog toegelaten,
waar een persoonlijk belang in het spel
was, stellig is het niet toe te laten, waar
het geldt een algemeen belang, waarover
kerkelijke Deputaten adviseerden, waarover
kerkeraden, classes en particuliere syno-
den gehoord worden, en waarover de meen-
ing der kerken dus op organische wijze
vanzelf ter Synode komt.

Nu begrijpen we wel, dat Prof. Linde-
boom gedreven wordt door vrees voor
doorwerking van de seculiere beweging
van Ds. Wisse c. s.

Maar vrees was altoos een slechte raad-
geester.

Zoo ooit, dan bleek dit hier.

Duo cum faciunt idem.

Er is een Latijnsch spreekwoord dat zegt:
Duo cum faciunt idem, non est idem, wat
beduidt: "Als twee hetzelfde doen, is het
daarom nog niet hetzelfde."

Dit spreekwoord schoot ons te binnen,
toen we lasen wat Ds. Gispén in de *Basin*
van de vorige week ook aan ons adres
schreef.

Hij besprak het *Rapport over de Oplei-
ding*, en nam daarbij de o. i. juiste positie
in, dat men voor zulk een rapport, wat
den inhoud betreft, niet te zeer op de be-
slissing der kerken moet vooruitloopen.

Dit is steeds ongeraden; maar vooral
ongeraden voor hen, die allicht geroepen
zullen worden, om aan de beradslagen der
Synode deel te nemen. Iets wat natu-
rlijk wel alleen zekelijk van de hoogleera-
ren geldt, maar toch ook met genoegzame
zekerheid van een man als Ds. Gispén mag
vermoed, die alle gevaar loopt van weer
met den praesidialen last begiftigd te worden.

In zoover staan we dan ook geheel aan
zijn zijde, als hij zegt:
De Concept-regeling voor de opleiding van
Dienaren des Woords in de Gereformeerde
kerken is met groote belangstelling ontvangen,
en veroorzaakt weder nieuwe onrust. En als
gij bedenkt, dat de Theologische School het

troetelkind is van de kerken uit de Scheiding
van '34 geboren, zal het u niet vreemd voor-
komen, als er een krachtige oppositie open-
baar wordt, tegen de voorgestelde Regeling.
De vraag van de noodzakelijkheid, de wen-
schelijkheid, de mogelijkheid van zulk een re-
geling zal nu door de kerkelijke vergaderingen,
ten laatste door de generale Synode beant-
woord moeten worden. Daarom zou ik wen-
schen, dat men zulke gewichtige kerkelijke
belangen, waarover ingrijpend verschil van
gevoelen bestaat, binnenshuis behandelde en
geen gerucht maakte op straat. Doch ik besef,
in klimmende mate, dat ik ouderwetsch begin
te worden. Tot hertoe meende ik, dat de
Deputaten Synodi aan de Synode verantwoor-
ding schuldig zijn en aan niemand anders.
Ik voor mij zal mijn oordeel over de Con-
cept-regeling dan ook bewaren, totdat deze
zaak aan de orde gesteld wordt in de kerk-
lijke vergaderingen, waarin ik zitting heb.

Toch kon hij het hier niet bij laten, en
jeukten hem de vingers, gelijk dat bij een
man van vernuft begrijpelijk is, om de
Herant nog even op de vingers te tikken.

Wat toch was het geval?

Eenige maanden geleden had ook de
Herant zich zekere critiek veroorloofd over
hetgeen door Deputaten voor de Zending
in zake de missie van Dr. Scheurer was
geschied.

En met terugslag hierop nu schrijft Ds.
Gispén, heel aardig:

Maar gij weet, hoe sommige *Kerkbladen*, en
ook zelfs de *Herant*, begonnen zijn op de han-
delingen van Deputaten Synodi voor de Zen-
ding onder de Heidenen en Mahomedanen een
scherpe critiek te oefenen en hun doen publiek-
lijk te veroordeelen en de gemeenten op te
wekken, haar geldelijke steun te onthouden.
Zoo worden de kerkeraden enz., onwillekeurig
gebracht onder de macht van een zekere open-
bare, kerkelijke meening; zoo wordt het ker-
kelijke leven verwereldlijkt, zoo wordt "de
pers" een macht, die in de kerk des Heeren
gaat meutellen evenals in de politiek.

Ik wil den Deputaten Synodi voor deze
aangelegenheid niet eens de vraag voorleg-
gen: is het verstandig, is het menschkundig
gehandeld, reeds nu met zulk een ingrijpend
voorstel tot de kerken te komen? maar *hen*
teenvoudig wijzen op het trouwvolle voorbeeld
van hunne collega's de Deputaten voor de Zen-
ding, opdat de oppositie, die tegen hun voorstel
gevoerd wordt, hun niet als iets vreemds toe-
schijne.

Natuurlijk, men vermaakt zich als men
zoo iets leest.

Een zet, die raak schijnt.

Toch zij het ons geoorloofd op dezen set
een kleine aanmerking te maken.

En dan doen we slechts deze vraag:
Stonden de gevallen gelijk?

Was er bij de Deputaten der Zending
allemal maar sprake, gelijk hier, van een
rapport, dat zij aan de Synode zouden
aanbieden, of wel, heel anders, van een
fait accompli waarvoor ze deze Synode
plaatsen zouden?

En dan weet ook Ds. Gispén evengoed
als wij dat het toen een *fait accompli*
gold.

Hij weet zeer goed, dat de Deputaten
voor de Zending *handelnden*, en handelnden
in een zaak waarop geen verhaal meer kon
zijn; terwijl de Deputaten voor de Opleiding
niets deden dan *adviseeren*.

En geeft Ds. Gispén toe, dat dit ver-
schil metterdaad bestond, dan vervalt ook
zijn vergelijking.

Want natuurlijk tegen een rapport dat
eerst later in behandeling zal komen, kan
men zijn critiek uitbrengen op de Synode.
Maar tegen een *handeling*, die terstond
doorgaat, moet men spreken, eer ze vol-
doen wordt.

Alle later spreken ware napleiten.

Napleiten zonder effect, althans in zijn
toepassing op dat bepaalde geval.

Gereformeerde Jongelingsvereeningen.

De jaardag van den Bond der Gerefor-
meerde Jongelingsvereeningen is ditmaal
in de hoofdstad, niet zonder voorspoedig
verloop, gevierd.

En al weten we nu, dat over al zulk
soort vereenigingen onder ons niet cender
gedacht wordt, zoo verheugt het ons toch
in een tijd van wereldrijn en jagen naar
ijdelheid als we thans doorleven, zooveel
jonge mannen zich te zien vereenigen, niet
met een wereldsch, maar met een geeste-
lijk doel.

Geestelijk niet in den engen zin van
stichtelijk, maar geestelijk in den zin van
het ideale, zich uitende in de zucht en in het
verlangen, om zich als jonge mannen door
onderzoek, lectuur en saamspreking ook
zoo thuis te maken op het gebied van de
meer algemeen ideale volksbelangen, dat
ze straks als mannen, met overtuiging en
zekere kennis van zaken, als Gereformeerde
belijders in kerk, maatschappij en staat
kunnen optreden.

Natuurlijk moet hierbij de klip ontzeild,
dat men de paarden niet achter den wa-
gen spanne, door zich aan te stellen, als
wilde men nu reeds handelend en beslis-
send optreden.

Op de jongelingsvereeniging is men
nog in zijn leerjaren, en het doel is juist
tot de noodige ontwikkeling voor latere
handeling te geraken.
En al is nu dat gevaar niet altoos te ver-
mijden, omdat elke vereeniging en elke ver-
gadering ook haar formeele eischen heeft,
toch mag gezegd, dat het oog van het Be-
staar voor dat gevaar niet gesloten is.

Enmits men dit steeds helderder inziet,
en alzo zich steeds beter van zijn eigen-
aardige positie, en het doel waarvoor men
arbeidt, bewust worde, en *blijve*, kan met-
terdaad van dezen Bond een heerlijke re-
gen voor onze maatschappelijke en natio-
nale ontwikkeling uitgaan.

De vrome Nederlander neigt er al te

spoedig toe, om te uitsluitend theoloog
te willen wesen.

Daardoor verspeelt hij zijn macht op de
markt van het nationale leven.

En mag nu de vrucht van dezen Bond
zijn, dat hij den blik ruimer, de levensop-
vatting breder maakt, lectuur aanmoed-
igt, begrippen verheldert en geestdrift
doet opvlammen, dan zal het ons een oor-
zaak van dank zijn, dat God ons jonge
mannen schonk, die in zijn kracht, zich tot
zoo schoone taak hebben aangeoord.

KUYPER.

Mit de Pers.

Omtrent het onder onze lezers besproken
Rapport, zegt Ds. Sikké in de *Zuidholland-
sche Kerkbode*:

De Deputaten der generale synode in zake advies
over huishoudelijke regelingen, zonden hun rapport
voor de volgende generale synode bij de kerkeraden
in.

Een eerbiedwaardig stuk van 61 halve bladzijden
folio.

Wat een werk hebben deze mannen broeders,
Prof. de Cock, Ds. Heesels en Ds. Feringa, daaraan
gehad!

Al wat sinds 1874 in de verschillende synodale
vergaderingen der gereformeerde kerken besloten en
bepaald is, hebben zij bijeengebracht en geordend
naar de volgorde van de artikelen der kerkenordening.

Alleen reeds als historisch stuk heeft dit rapport
hierdoor groote waarde en het is zeer te hopen, dat
dit stuk in zijn geheel in de aan de volgende synode
opgenomen worde, of anderszindszoonlijk verkrijg-
baar worde gesteld. Bij elk punt der kerkenorde-
ning, dat aanstaans weten, wat daarover in de onder-
scheidene synoden sinds 1874 verhandeld is, waardoor
in zeer vele zaken bij tal van moeilijkheden de dui-
zending lessen, die de geschiedenis onzer gereformeerde
kerken sedert die dagen der scheiding en der dolente
bloed, tot haar recht kunnen komen.

Al al de beslissingen en uitspraken der synoden,
nadat zij bij het desbetreffende artikel der kerkenorde-
ning zijn knoopten de deputaten dan voorts in hun
rapport hunne overwegingen van, en komen zoo tot
hun advies omtrent de gedragslijn, die thans voor de
kerken moet gelden. In het is te verstaan, dat die
overwegingen en adviezen heel wat van de over-
leggingen, het denken en de wijsheid dezer broe-
ders afleiden hebben. We denken niet, onze warmen
dankbaarheid en bewondering voor dit werk deze
deputaten uit te spreken. Zij bewijzen door hun rap-
port aan de gereformeerde kerken een ongemeen
diens.

Niet alleen om den vorm, dien deze broeders voor
hun advies kozen, of om den arbeid dien zij er aan
gevoeld hebben, maar ook, en niet het minst om den
inhoud der adviezen zelf, achten wij de kerken aan
deze deputaten verplicht.

Zij toonen hierin duidelijk kennis en smaak te heb-
ben van het gereformeerde kerkrecht, gelijk dat van
mannen als de Cock, Heesels en Feringa mocht wor-
den verwacht. Het is dan ook hun streven, het getal
bepalingen, die bij de uitvoering der kerkenorde-
ning in het oog gehouden zullen
worden, zooveel mogelijk te beperken.

Tot heden toe mocht bij de uitvoering der kerken-
orde telkens door de synodale vergaderingen de weg
gevoerd worden, opdat de bedoeling der bepalingen
dier kerkenordening niet zou worden misverstaan, maar
de toepassing en uitvoering in de rechte lijnen loopen
zou. De kerken toch waren door de reglementen, die
in 1876 werden ingevoerd en door het *statut* van kerk-
regeling, dat de landvergadering sinds in de landver-
tegenwoordigen liet, de kluis kwijt geraakt, en hadden on-
sinds '34 en sinds '86 heel wat te worstelen en te
tobben, om het rechte pad te vinden en te houden.
De weg der kerkregeling was in de publieke en of-
ficiële opinie verlegd. De nieuwe weg was een heir-
baan, op welke alles en een ieder zich bevoogd. Naar
aller oordeel was er geen andere weg meer.

Het oude pad was smal en onaanvaardig. Het was
niet op genootschappelijke of collegiale wijze naar
het moderne revolutionaire idee van den Staat
en de Staatregering door het middel der ontgeening
ontstaan, als een kanaal of een straat waarvoor elk
zijn alker moet laten verknippen en zijn huis moet
laten afbreken; maar het was gevonden door het oude
principe der souvereiniteit in eigen kring te laten gel-
den. Het was gevonden in het organisme van het
lichaam van Christus zelf, gelijk zich dat in de
plaatselijke kerken openbaart, en in de organische ge-
meenschap dier kerken aan den dag komt. Het was
een paadje, als dat tusschen de hoeven en akkers
doelmatig en dat dient om de natuurlijke gemeen-
schap levendig te houden, maar tegelijk om elke recht
en wenscheeler te laten uitkomen, in plaats van die
te wischen.

Dit oude paadje der gereformeerde kerkregeling
was door het aangeleggen van de collegiale genoot-
schappelijke heirbaan sinds de dagen van Napoleon en
van den triomf der revolutionaire beginselen veracht
en verlaten. Niemand kon het meer betreden zonder
zich de bespotting en verachting van den laaidunkigen
geest der eeuw op den hals te halen. Het gold zelfs
niet meer als weg voor overheid en publiek. Wie het
betrad, geleed veelvuldig op een landlooper, die den recht-
ten straatweg ontweert met onoverlijke bedoelingen, dan
op een eerlijk mensch, die de goddelijke rechten
ontzag en eerde.

En de enkelen, die er zich toch aan houden wilden,
lieten geen spoor achter. Het paadje dreigde geheel
te vergroeten, en voor goed verloren te gaan.

Bovendien, wie ontloopt aan de macht der publieke
of officiële opinie? Elk wou toch wel ganne het
omantelende wigje wat verdoet hebbet, en het
hier en daar wat verkanten door een enkel heit om
te trekken, of een enkelen alker er aan op te offeren.
Men maakte dan toch wat beter figuur in de oogen
van het publiek. Men moest toch ook enigzins met
zijn tijd mee. En het bood toch ook voor de gemeen-
schap zooveel gemak en voordeel, al kortwist het
wat den afzonderlijken kerkbezoeker in zijn recht;
in het recht van zijnen God.

Zoo ging het als van zelf, ook bij de beste be-
doelingen. En waar er zooveel moed, zooveel onbe-
genheid tegenover den tijdgeest zooveel nauwekeu-
rige onderscheiding noodig was, om naar de bedoe-
ling, waarmee men in '34 en '86 optrok, ook in de
regering der kerk niet slechts de wilde *poort* te schui-
ven en door het enge poortje in te gaan, maar ook
den breedten *erf* uit het enge poortje te nauweren
het smalle pad te bewandelen, daar hadden de syno-
den der kerken telkens heel wat te doen, om de lig-
ging en richting van het paadje der vaderen en de
plekjes, waar zij hunne paalvaten geen hadden, goed te
onderscheiden en met ernstige drang aan de kerken
te wijzen. Ja, het moest zelfs niemand verwonderen,
dat meer dan eenmaal in onze synoden zelve een
verkeerd spoor voor het schip werd aangegeven, zoo-
dat men telkens weer een eind terug moest, en waar
men eerst al bepaald had, dat het spoor hier toch
loopen moest, straks toch weer moest bekeeren, dat
dit de oude weg niet kon zijn.

Maar dank zij al dien arbeid der kerken, bijna 60
jaren lang, is thans het pad, dat naar de belijden en
de kerkenordening leidt, steeds voor aller beseit meer
duidelijk, en het is niet te verwachten, dat de ge-
noemde deputaten om de beliden, die hier en daar bij
de onderzoeeking scheef getrokken of omgevalven waren,
weer op te retten en het pad, dat in de erve der va-
deren, in de erve des Heeren, naar het recht door
wandelende, met afwijking van alle bijpaadjes tot volle
gelding te laten komen.

Daarmee vervallen een groot tal van bepalingen, die
tot heden toe dienden bij het in '34 brengen van den
weg, die nu is.

In het hink opruimen van allerlei besluit en be-
paling, om alleen het nu duidelijke spoor der kerken-
orde te wijzen, zien wij dan ook de grootste verdienste
van den arbeid dezer deputaten. Tal van noodbruggen
broken zij af. Hier stoppen zij een gat in eene haag;
daar leggen zij nieuwe grasmaaden op een plek, waar
de voer het recht der plaatselijke kerken, classes of
provincien wat platgetreden had; ginds graven zij een
scheidingssloot op de oude diepte, na de kerken het
over het recht eens werden.

Ten slotte blijft achter niets dan de kerkenorde over.
Zoo moet het ook.

Zelfs zal, waar de bescheidenheid der deputaten nog
een enkel plankje liggen liet, de synode, door hen
zoo uitnemend voorgelicht, het werk hierin wel tot
voltooiing brengen. Dat zal zeker ook de grootste sat-
isfactie zijn, die deze kloeke trouwe broeders kunnen
verlangen, en die wij hun dan ook van harte gunnen
en toewensen.

Lange jaren zal dan aan den dienst, dien zij in
dezen aan onze kerken bewezen hebben, worden
gedacht.

Aan dit laatste alleen twijfelen we.
Een Synode kan niet met stoom werken.
En toch zelfs al deed ze dit, dan nog is
het ondenkbaar, dat men binnen een toch
altoos eng beperkten tijd zulk een reeks van
geheel zelfstandige onderwerpen grondig be-
spreeke en tot een algemeene beslissing brenge.
Ook al ware er niet anders te doen.

KUYPER.

Officieele Berichten.

Met verkorting uit het Kerkblad van 22 Mei.

UTRECHT, April 1893.

Aan den Eerwaarden Kerkeraad
der Geref. Kerken te

Aangezien het gevaar van verleiding tot de
zonde der hoerij voor vrouwen en meisjes
in onze steden helaas voortdurend grooter
wordt, en zij, die van deze zonde hun schan-
delijk bedrijf maken, hun boose netten hoe
langer hoe fijner spannen, ook in den vorm
van aanbieding van een uiterlijk gansch onver-
dachten zeer fatsoenlijken "dienst" of "betrek-
king", waardoor reeds menige van buiten
komende een prooi der vuile wellust werd, zoo
is het ook voor haar, die te Utrecht eene "dienst"
of "betrekking" wenschen te aanvaarden, ge-
raden zeer voorzichtig te zijn. Vooral, zoo zij
hier geheel vreemd en zonder vertrouwbare
familie of vrienden zijn.

Om dezulken te helpen, in 't bijzonder zulke,
die tot eene Gereformeerde Kerk behooren,
hebben Diakenen der Geref. Kerk (B) te Utrecht
met goedvinden van den Kerkeraad, één Diaken
en twee Diakonessen aangewezen om haar, die
dit begeeren, met inlichtingen of met raad en
hulpe te dienen.

De bedoeling is dus niet, om iemand aan
eene "betrekking" of "dienst" te helpen, maar
uitsluitend om inlichtingen te geven aan haar,
die "in onderhandeling zijnde" of wellicht "reeds
aangenomen hebbende", twijfel koesteren en om
haar, die reeds hier zijnde tot de ontdekking
komen, dat zij misleid zijn, met raad en hulpe
bij te staan".

Het adres der hertoe aangewezenen is: den
Heer D. Barneveld, Leidscheweg 29. Mevrouw
Klaarhamer, Nieuwegracht 83 en Mevrouw
Koldewijn, Maliebaan 78.

De Kerkeraden der Geref. Kerken worden
dringend uitgenoodigd te zorgen, dat de hier-
bedoelde leden hunner Kerk, 't zij zij reeds
H. Avondmaal zijn toegelaten of niet, een
aanbevelend schrijven van hen ontvangen,
waarin nauwkeurig haar adres te Utrecht staat
opgegeven, en dat zij dit bezorgen aan een
der genoemde adressen.

Diakenen voornoemd:

Namens hen,

D. BARNEVELD, Voorzitter.

H. J. DE LIET, Scriba.

Prov. Synode van Zeeland.

De Kerkeraad van de Geref. Kerk te Goes,
door de Prov. Synode van Middelburg 1893
aangewezen om de eerstkomende Prov. Synode
van Zeeland samen te roepen, bericht door
dezen, dat genoemde Prov. Synode D. V. zal
gehouden worden in het Kerkgebouw der Geref.
Kerk te Goes op Woensdag 14 Juni a.s. Stuk-
ken voor het Agendum worden vóór of op den
27 Mei ingewacht bij den Voorzitter van den
Kerkeraad.

De Kerkeraad voornoemd

Ds. W. KAPTEIN Pz. Voorz.

C. ORANJE Lz., Scriba.

Provinciale Synode in Friesland.

Ondergeteekenden, gedeputeerd door de Ra-
den der Gereformeerde Kerken van Leeuwarden
A en B, roepen bij dezen de Classen in de
Provincie Friesland op, tot het houden eener
Synode te Leeuwarden, 14 Juni 1893, 's voor-
middags 10 uur.

Punten voor het Agendum, benevens denamen
en woonplaatsen der Afgevaardigden met hunne
Secund, worden ingewacht vóór 1 Juni e. k.
aan het adres van een der ondergeteekenden.

Ds. J. v. ANDEL.

W. C. v. MUNSTER.

Met verkorting uit het Kerkblad van 29 Mei.

Kort verslag van de Vergadering
der Provinciale Synode, gehouden
te Utrecht op 26 April 1893.

Dr. van Goor van Bunschoten opent de ver-
gadering na het zingen van Ps. 119: 9 met
gebed en lezing van 1 Kor. 3. De lastbrieven
worden nagezien door Ds. van Minnen en Dr.
Kuyper. De drie Classen Utrecht, Amersfoort
en Breukelen, zijn vertegenwoordigd door 12
afgevaardigden.

Als Voorzitter nemen zitting: Dr. G. van
Goor, Voorzitter, Mr. A. W. van Beek Calkoen,
Scriba, Ds. M. van Minnen als Assessor.

De notulen der vorige vergadering worden
gelezen.

Twee personen hebben zich aangemeld om
onderzocht te worden volgens art. VIII D. K. O.
Dit onderzoek plaats gehad hebbende, wordt
besloten hen niet toe te laten.